

Arrest

nr. 278 246 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u Albanees staatsburger te zijn. U huwde met G. Dr. (...) en jullie hebben samen twee zonen: E. (...) (o.v.(...)) en D. (...) (o.v.(...)). U woonde in bij uw schoonfamilie in Tale, een dorp van Lezhë. U woonde er samen met uw echtgenoot, uw schoonouders, uw schoonbroer A. (...), uw schoonbroer S. (...), zijn vrouw Su. (...) en hun vier kinderen. Uw echtgenoot overleed op 14 augustus 2018 aan een ziekte. Uw schoonbroer S. (...), de broer van uw echtgenoot, was een gewelddadig persoon. Bij twee gelegenheden waarbij hij fysiek geweld gebruikte tegen zijn echtgenote, verwittigde u de politie. De politie nam S. (...) twee keer mee, waarna hij de dag nadien werd vrijgelaten. Na de tweede keer zei S. (...) dat hij wist dat u de politie verwittigd had en

sindsdien beledigde hij u, schold hij u uit en schopte en klopte hij op uw deur als hij dronken was. Op 20 augustus 2019 kwam S. (...) ladderzat langs het venster binnen in uw kamer. Hij ondernam een poging om u uit te kleden, maar u wist te ontkomen. Eind augustus 2019 verlieten u en uw twee kinderen Albanië en reisden jullie naar België, waar u op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Albanië vreesde u dat uw schoonbroer S. (...) u of uw kinderen iets zou aandoen.

Op 21 november 2019 stelde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat uw verzoek kennelijk ongegrond was. Het CGVS concludeerde dat u niet aannemelijk maakte dat u en uw kinderen voor de problemen met uw schoonbroer S. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er werd immers vastgesteld dat u geenszins alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land had uitgeput. Op 28 mei 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 22 maart 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verwijst u opnieuw naar de problemen met uw schoonbroer. Hij is intussen gescheiden van zijn echtgenote omdat hij gewelddadig is tegenover heel de familie. Na uw vertrek ging uw schoonbroer naar uw ouders om hen te vragen waarom de kinderen van hem afgenomen werden. Sinds het overlijden van uw echtgenoot ziet hij de kinderen immers als zijn eigen kinderen. Om die reden zagen uw broers zich genoodzaakt om uw moeder naar Griekenland over te brengen. Uw oudste zoon is getraumatiseerd en gaat naar de psychiater. Volgens de psychiater doet hij zijn behoefte in zijn broek en in zijn bed omdat hij getuige was van het geweld van zijn oom.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat u vermoord zal worden en dat uw kinderen van u afgenomen zullen worden. Als u terugkeert heeft u geen familie en weet u niet tot wie u zich moet richten. U heeft ook geen huis. Uw schoonbroer liet u het immers niet afwerken en u weet niet of het er nog is.

U legt de volgende documenten neer om uw tweede verzoek om internationale bescherming te ondersteunen: uw paspoort (origineel); een certificaat met betrekking tot uw gezinssamenstelling (origineel); een vonnis d.d. 12 oktober 2021 en de vertaling ervan waaruit blijkt dat er ten gunste van uw schoonzus Su. L. G. (...), de partner van S. (...), en haar kinderen een beschermingsbevel werd toegekend naar aanleiding van feiten van huiselijk geweld die op 17 september 2021 door Shkelqim gepleegd werden (kopie); een pamflet van UN women getiteld 'End violence against women' (kopie); een brief van priester S. R. (...) d.d. 14 oktober 2021 (kopie) en de vertaling ervan waarin hij zich tot de instellingen wendt met een vraag om hulp voor u en waarin hij laat optekenen dat uw schoonouders u gevraagd hebben om terug naar uw ouders te gaan en te trouwen opdat u de rechten over uw kinderen zou verliezen, waardoor u zich gedwongen zag om Albanië te verlaten. Aangaande de psychologische situatie van uzelf en uw zoon E. (...) legt u de volgende documenten neer: twee attesten van een klinisch psycholoog d.d. 31/08/2020 en 24/03/2022 waaruit blijkt dat u met mentale problemen kampt en een psychologische opvolging behoeft; een attest van een klinisch psycholoog over uw zoon E. (...) d.d. 4 maart 2022; en een attest van een psychiater betreffende uw zoon E. (...). Tot slot legde u nog enkele documenten neer met betrekking tot de schoolgang, de resultaten en de integratie van uw kinderen op school in België (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en de gegevens in uw dossier bleek dat u een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke ambtenaar verkoos (Vragenlijst DVZ d.d. 14 oktober 2019, p. 2; Vragenlijst bijzondere procedure noden d.d. 14 oktober 2019, vraag 2 en 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgenomen door een vrouwelijke medewerker en een vrouwelijke tolk. In het kader van onderhavig verzoek geeft u opnieuw aan dat u een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke medewerker verkiest (Vragenlijst bijzondere procedure noden d.d. 26 april 2022, punten 2 en 3).

Aangaande de twee door u neergelegde attesten van uw klinisch psycholoog d.d. 31/08/2020 en 24/03/2022 waarvan u aangeeft dat u hiermee wenst te bewijzen dat het niet goed met u gaat (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 18), dient te worden vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden (hebben) om uw vrees bij terugkeer naar Albanië uiteen te zetten. Hoewel er in het meest recente attest gewag gemaakt wordt van een diagnose, kan er opgemerkt worden dat dit geenszins een glasheldere diagnose betreft, doch dat er slechts sprake is van het feit dat u symptomen vertoont van algemene angst, hetgeen zich uit in het

gevoel uitgeput te zijn, vermoeidheid, mentale repercussies (remunations mentales), slapeloosheid, irritatie, permanente stress omwille van uw asielpprocedure, hetgeen leidt tot een verslechtering van uw fysieke en mentale gezondheid. Ook valt in dit attest te lezen dat u vandaag de dag een psychische kwetsbaarheid vertoont. Er wordt evenwel niet verduidelijkt wat het gevolg zou zijn van de aangehaalde psychische kwetsbaarheid die u vertoont. Er dient dan ook vastgesteld dat uit dit attest niet blijkt dat uw mentale problematiek ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Albanië toe te lichten. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat uit een lezing van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt dat uw mentale toestand u verhinderd zou hebben om uw problemen bij terugkeer naar Albanië toe te lichten (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient in herinnering gebracht te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u niet aannemelijk maakte dat u en uw kinderen voor de problemen met uw schoonbroer S. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Op 28 mei 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg rest er geen beroepsmogelijkheid meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komen voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot het feit dat in het kader van dit verzoek uit uw verklaringen en de door u neerlegde documenten blijkt dat uw schoonbroer en schoonfamilie geprobeerd zouden hebben uw kinderen af te nemen en u ook naar de toekomst toe vreest dat uw kinderen van u afgenomen zullen worden (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16, 19) dient vooreerst vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze bewering. Indien uw schoonbroer daadwerkelijk na uw vertrek naar uw ouders ging en vroeg waarom de kinderen hem ontnomen werden, waardoor uw broers zich genoodzaakt zagen om uw moeder over te brengen naar Griekenland (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16), is het immers merkwaardig dat u dit noch bij het CGVS, noch bij de RvV opwierp in de kader van de behandeling van uw eerste verzoek. Indien u daadwerkelijk, zoals blijkt uit de brief van priester S. R. (...) d.d. 14 oktober 2021, te maken gekregen zou hebben met de situatie waarbij u vreesde dat uw schoonfamilie u alle zeggenschap over uw kinderen wilden ontzeggen waardoor u zich genoodzaakt zag Albanië te ontvluchten, en zodus, mede gelet op het feit dat u na uw eerste verzoek België niet verlaten heeft (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 15), de aanvang van deze problematiek gesitueerd dient te worden vóór het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, is het bevreemdend dat u met geen woord gerept heeft over deze vrees in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek: noch bij het CGVS, noch bij de RvV. Voorts kan er over deze brief opgemerkt worden dat er sprake is van een gesolliciteerd karakter, gezien de priester zich wendt tot instellingen met een vraag om hulp. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat het niet zonder meer aangenomen kan worden dat uw schoonbroer en schoonfamilie geprobeerd zouden hebben uw kinderen af te nemen.

Wat er ook zij van de geloofwaardigheid van deze door u vermelde problemen met uw schoonbroer en schoonfamilie, uit niets blijkt dat u voor eventuele problemen met uw schoonbroer en schoonfamilie

geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in Albanië, wel integendeel. Uit het vonnis d.d. 12 oktober 2021 blijkt immers dat er aan Su. L. G. (...) en haar kinderen een beschermingsbevel werd toegekend tegen uw schoonbroer S. (...). Dit toont aan dat de Albanese autoriteiten wel degelijk reeds opgetreden hebben tegen uw schoonbroer.

Er kan bovendien nog gewezen worden op het feit dat het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de actuele informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Uit de actuele informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenzeer dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s

in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande het feit dat u opwerpt dat u bij terugkeer geen familie heeft en dat u niet weet tot wie u zich moet richten (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 19), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een bewering is die feitelijke grondslag mist. In het kader van uw eerste verzoek gaf u immers aan nog in contact te staan met uw moeder en broers in Albanië (Verklaring DVZ d.d. 14 oktober 2019, punt 13, 17; CGVS d.d. 6 november 2019, p. 6, 7). Van uw broers gaf u aan dat u regelmatig met hen in contact stond toen u in Albanië woonde (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 6). In zoverre u nu opwerpt dat uw moeder in Griekenland woont, dient vastgesteld te worden dat dit slechts weinig overtuigend is, gezien er eerder werd vastgesteld dat de door u geschetste reden van haar verhuis, met name het feit dat ze benaderd geweest zou zijn door uw schoonbroer die naar de kinderen kwam vragen (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16) slecht weinig geloofwaardig is. U legt ook geen begin van bewijs neer omtrent haar beweerde verhuis naar Griekenland. Overigens blijkt uit niets dat u niet bij uw broers terecht zou kunnen of dat u niet op een zelfstandige wijze een leven kan uitbouwen bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Evenmin blijkt dat u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt om aldus een inkomen te bemachtigen en een zelfstandig leven uit te bouwen. Uit uw vorige onderhoud op het CGVS bleek immers dat u in een visfabriek werkte en er slechts stopte omdat u naar België zou komen (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 5). Aangaande uw stelling dat u niet weet of uw huis, waarvan u in het kader van uw eerste verzoek aangaf dat het in opbouw was (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 10), nog bestaat en dat uw schoonbroer u het niet liet afwerken (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 19) dient opgemerkt te worden dat het weinig overtuigend overkomt dat u niet op de hoogte zou zijn van de huidige toestand van dit huis. Gezien uw broers zich nog in Albanië bevinden kan aangenomen worden dat zij uw belangen kunnen behartigen of dat u zich minstens zou informeren in dit verband. Zelfs indien u niet in uw eigen huis terecht zou kunnen blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Albanië geen onderdak zou kunnen vinden door desgewenst de hulp van uw familie in te schakelen of door u tot de huurmarkt te wenden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de

hierboven reeds geciteerde informatie blijkt dat (alleenstaande) vrouwen die slachtoffer zijn geworden van huiselijk geweld beroep kunnen doen op financiële bijstand vanwege de Albanese autoriteiten en dat de Albanese overheid slachtoffers bijstaat in hun zoektocht naar huisvesting. Uit voorgaande blijkt dat niet besloten kan worden dat u en uw kinderen bij terugkeer niet op een zelfstandige wijze jullie leven kunnen uitbouwen, al dan niet met behulp van de ondersteuning van uw familie en/of de Albanese autoriteiten. Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat het feit dat u aangeeft dat u het niet goed met u ging en de attesten van uw klinisch psycholoog hierop geen nieuw licht werpen. Er blijkt niet dat uw eventuele psychologische problemen van die aard zijn dat u niet in staat zou zijn om, eventueel met de hulp van uw familie en de Albanese autoriteiten uw leven uit te bouwen.

Met betrekking tot het feit dat u aanhaalt dat uw oudste zoon getraumatiseerd is (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 22), dient vastgesteld te worden dat nergens in de documenten die u neerlegt om zijn psychologische toestand te staven gewag gemaakt wordt van trauma. In zoverre u opwerpt dat de psychiater zei dat uw zoon in zijn broek doet om psychologische redenen (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16), blijkt uit de lezing van de brief van de psychiater met betrekking tot uw zoon E. (...) dat hij hem behandelt omwille van een encoprese maar dat hij aangeeft dat hij geen positie kan innemen of er al dan niet enkel een psychologische reden aan ten grondslag ligt, gezien er ook nog fysieke onderzoeken plaatsvinden. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat geenszins uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor de door u opgeworpen psychologische en/of medische problemen van u en uw zoon niet zou kunnen beroepen op de gezondheidszorg in Albanië. Desgewenst kunnen jullie voor de beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten kunnen voorgaande zienswijze niet ombuigen. Het pamflet van UN women getiteld 'End violence against women' bevat slechts algemene informatie met betrekking tot geweld tegen vrouwen, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie. De documenten met betrekking tot de schoolgang, de resultaten en de integratie van uw kinderen in België hebben betrekking op de situatie van uw kinderen in België, maar hebben geen uitstaans met jullie beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Uw paspoort en het certificaat van gezinssamenstelling hebben slechts betrekking op uw identiteit en de identiteit van uw kinderen en werpt dan ook geen nieuw licht op voorgaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen "48 t.e.m. 48/6" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, duidt de Raad erop dat hij zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verwerende partij *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst erop dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 11 september 2019 door verwerende partij op 21 november 2019 kennelijk ongegrond werd beschouwd waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij en haar kinderen voor de problemen met haar schoonbroer S. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 236 167 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2020, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5.1. In haar verzoekschrift poneert verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, schendt verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, “*de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*” en “*artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen*”, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad kan bovenstaande zienswijze van verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij, waar zij in dit verband nog opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, verder in het geheel niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekende partij verder niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij verder nergens in de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekende partij stelt dat aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissing hieromtrent dient te motiveren.

2.2.6.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel niet volgen waar zij tracht te laten uitschijnen dat verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Immers, verzoekende partij gaat met dit betoog voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verwerende partij om verzoekende partij niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekende partij ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekende partij zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Zij het ten slotte nog opgemerkt dat tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek aan verzoekende partij werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig (volgend) verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek. In het bijzonder verwijst zij opnieuw naar de problemen met haar schoonbroer S. (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek, vragen 16, 19 en 20). Bij terugkeer naar Albanië vreest zij dat zij vermoord zal worden en dat haar kinderen van haar afgenomen zullen worden. Daarnaast geeft zij aan dat zij in Albanië geen familie heeft, niet weet tot wie zij zich moet richten en er ook geen huis heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 19).

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling

in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat haar vrees betreft dat haar kinderen van haar afgenomen zullen worden, wordt er in de bestreden beslissing in de eerste plaats met recht op gewezen dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat haar schoonbroer en schoonfamilie reeds geprobeerd zouden hebben haar kinderen af te nemen zoals verzoekende partij beweert. Meer bepaald overweegt verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Met betrekking tot het feit dat in het kader van dit verzoek uit uw verklaringen en de door u neerlegde documenten blijkt dat uw schoonbroer en schoonfamilie geprobeerd zouden hebben uw kinderen af te nemen en u ook naar de toekomst toe vreest dat uw kinderen van u afgenomen zullen worden (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16, 19) dient vooreerst vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze bewering. Indien uw schoonbroer daadwerkelijk na uw vertrek naar uw ouders ging en vroeg waarom de kinderen hem ontnomen werden, waardoor uw broers zich genoodzaakt zagen om uw moeder over te brengen naar Griekenland (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16), is het immers merkwaardig dat u dit noch bij het CGVS, noch bij de RvV opwierp in de kader van de behandeling van uw eerste verzoek. Indien u daadwerkelijk, zoals blijkt uit de brief van priester S. R. (...) d.d. 14 oktober 2021, te maken gekregen zou hebben met de situatie waarbij u vreesde dat uw schoonfamilie u alle zeggenschap over uw kinderen wilden ontzeggen waardoor u zich genoodzaakt zag Albanië te ontvluchten, en zodus, mede gelet op het feit dat u na uw eerste verzoek België niet verlaten heeft (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 15), de aanvang van deze problematiek gesitueerd dient te worden vóór het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, is het bevreemdend dat u met geen woord gerept heeft over deze vrees in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek: noch bij het CGVS, noch bij de RvV. Voorts kan er over deze brief opgemerkt worden dat er sprake is van een gesolliciteerd karakter, gezien de priester zich wendt tot instellingen met een vraag om hulp. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat het niet zonder meer aangenomen kan worden dat uw schoonbroer en schoonfamilie geprobeerd zouden hebben uw kinderen af te nemen.”*

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing omstandig vastgesteld dat, wat er ook zij van de geloofwaardigheid van deze door haar vermelde problemen met haar schoonbroer en schoonfamilie, hoe dan ook uit niets blijkt dat verzoekende partij voor eventuele problemen met haar schoonbroer en schoonfamilie geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in Albanië. Verwerende partij wijst desbetreffend immers terecht op het volgende: *“Wat er ook zij van de geloofwaardigheid van deze door u vermelde problemen met uw schoonbroer en schoonfamilie, uit niets blijkt dat u voor eventuele problemen met uw schoonbroer en schoonfamilie geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in Albanië, wel integendeel. Uit het vonnis d.d. 12 oktober 2021 blijkt immers dat er aan Su. L. G. (...) en haar kinderen een beschermingsbevel werd toegekend tegen uw schoonbroer S. (...). Dit toont aan dat de Albanese autoriteiten wel degelijk reeds opgetreden hebben tegen uw schoonbroer.*

Er kan bovendien nog gewezen worden op het feit dat het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de actuele informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober

2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Uit de actuele informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenzeer dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteitsautoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de

strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Wat betreft voorts de verklaring van verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Albanië geen familie zou hebben en niet weet tot wie zij zich moet richten, wijst de Raad erop dat verwerende partij hieromtrent volgende pertinente vaststellingen doet: “Aangaande het feit dat u opwerpt dat u bij terugkeer geen familie heeft en dat u niet weet tot wie u zich moet richten (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 19), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een bewering is die feitelijke grondslag mist. In het kader van uw eerste verzoek gaf u immers aan nog in contact te staan met uw moeder en broers in Albanië (Verklaring DVZ d.d. 14 oktober 2019, punt 13, 17; CGVS d.d. 6 november 2019, p. 6, 7). Van uw broers gaf u aan dat u regelmatig met hen in contact stond toen u in Albanië woonde (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 6). In zoverre u nu opwerpt dat uw moeder in Griekenland woont, dient vastgesteld te worden dat dit slechts weinig overtuigend is, gezien er eerder werd vastgesteld dat de door u geschetste reden van haar verhuis, met name het feit dat ze benaderd geweest zou zijn door uw schoonbroer die naar de kinderen kwam vragen (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16) slecht weinig geloofwaardig is. U legt ook geen begin van bewijs neer omtrent haar beweerde verhuis naar Griekenland. Overigens blijkt uit niets dat u niet bij uw broers terecht zou kunnen of dat u niet op een zelfstandige wijze een leven kan uitbouwen bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Evenmin blijkt dat u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt om aldus een inkomen te bemachtigen en een zelfstandig leven uit te bouwen. Uit uw vorige onderhoud op het CGVS bleek immers dat u in een visfabriek werkte en er slechts stopte omdat u naar België zou komen (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 5). Aangaande uw stelling dat u niet weet of uw huis, waarvan u in het kader van uw eerste verzoek aangaf dat het in opbouw was (CGVS d.d. 6 november 2019, p. 10), nog bestaat en dat uw schoonbroer u het niet liet afwerken (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 19) dient opgemerkt te worden dat het weinig overtuigend overkomt dat u niet op de hoogte zou zijn van de huidige toestand van dit huis. Gezien uw broers zich nog in Albanië bevinden kan aangenomen worden dat zij uw belangen kunnen behartigen of dat u zich minstens zou informeren in dit verband. Zelfs indien u niet in uw eigen huis terecht zou kunnen blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Albanië geen onderdak zou kunnen vinden door desgewenst de hulp van uw familie in te schakelen of door u tot de huurmarkt te wenden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de hierboven reeds geciteerde informatie blijkt dat (alleenstaande) vrouwen die slachtoffer zijn geworden van huiselijk geweld beroep kunnen doen op financiële bijstand vanwege de Albanese autoriteiten en dat de Albanese overheid slachtoffers bijstaat in hun zoektocht naar huisvesting. Uit voorgaande blijkt dat niet besloten kan worden dat u en uw kinderen bij terugkeer niet op een zelfstandige wijze jullie leven kunnen uitbouwen, al dan niet met behulp van de ondersteuning van uw familie en/of de Albanese autoriteiten. Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat het feit dat u aangeeft dat u het niet goed met u ging en de attesten van uw klinisch psycholoog hierop geen nieuw licht werpen. Er blijkt niet dat uw eventuele psychologische problemen van die aard zijn dat u niet in staat zou zijn om, eventueel met de hulp van uw familie en de Albanese autoriteiten uw leven uit te bouwen.”

Inzake haar verklaring dat haar oudste zoon getraumatiseerd is, wordt verder in de bestreden beslissing met recht het volgende gesteld: “Met betrekking tot het feit dat u aanhaalt dat uw oudste zoon getraumatiseerd is (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 22), dient vastgesteld te worden dat nergens in de documenten die u neerlegt om zijn psychologische toestand te staven gewag gemaakt wordt van trauma. In zoverre u opwerpt dat de psychiater zei dat uw zoon in zijn broek doet om psychologische redenen (verklaring volgend verzoek d.d. 26 april 2022, punt 16), blijkt uit de lezing van de brief van de psychiater met betrekking tot uw zoon E. (...) dat hij hem behandelt omwille van een encoprese maar dat hij aangeeft dat hij geen positie kan innemen of er al dan niet enkel een psychologische reden aan ten grondslag ligt, gezien er ook nog fysieke onderzoeken plaatsvinden. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat geenszins uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor de door u opgeworpen psychologische en/of medische problemen van u en uw zoon niet zou kunnen beroepen op de gezondheidszorg in Albanië. Desgewenst kunnen jullie voor de beoordeling van deze

medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Betreffende haar overige neergelegde documenten wordt door verwerende partij ten slotte nog terecht als volgt gemotiveerd: *"De overige door u neergelegde documenten kunnen voorgaande zienswijze niet ombuigen. Het pamflet van UN women getiteld 'End violence against women' bevat slechts algemene informatie met betrekking tot geweld tegen vrouwen, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie. De documenten met betrekking tot de schoolgang, de resultaten en de integratie van uw kinderen in België hebben betrekking op de situatie van uw kinderen in België, maar hebben geen uitstaans met jullie beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië."*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat geweld tegen vrouwen in Albanië, ondanks de maatregelen die er worden genomen, nog steeds een groot probleem vormt, duidt de Raad er evenwel op dat dit niet wegneemt dat, hoewel, zoals ook erkend in de bestreden beslissing, er nog hervormingen nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, en wat in het bijzonder het fenomeen van huiselijk geweld betreft, o.a. op het vlak van gerechtelijk vervolging, uit het geheel van de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd, meer bepaald de *"COI focus: Albanië Algemene Situatie"* van 15 juni 2020 en de *"COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld"* van 13 oktober 2017, wel degelijk geconcludeerd kan worden dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat er tevens ernstige inspanningen geleverd worden om huiselijk geweld te bestrijden. Door verzoekende partij wordt geen concrete informatie bijgebracht die zulks in een ander daglicht stelt. De Raad merkt hierbij op dat, zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing, de door de nationale overheid geboden bescherming daadwerkelijk dient te zijn, doch deze dient niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Gelet op het voorgaande, kan verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Albanië teneinde aannemelijk te maken dat het haar in haar land van herkomst aan bescherming ontbeert, doch dient zij zulks *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij opwerpt dat haar schoonzus reeds herhaaldelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld, waarna haar schoonbroer wel ondervraagd werd doch telkens werd vrijgelaten, en dat pas op 12 oktober 2021 een vonnis werd bekomen, waarbij aan haar schoonzus en haar kinderen een beschermingsbevel werd toegekend, hetgeen erop wijst dat de procedure om dergelijke maatregelen te bekomen bijzonder langdradig en moeizaam verloopt, duidt de Raad erop dat uit haar verklaringen en het door haar bijgebrachte vonnis niettemin blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden tegen haar schoonbroer. De Raad herhaalt ook hier dat de door de nationale overheid geboden bescherming daadwerkelijk dient te zijn, doch deze dient niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Waar verzoekende partij in dit verband nog aanvoert dat haar situatie verschilt met deze van haar zus, ziet de Raad voorts niet in, noch wordt dit door verzoekende partij op enerlei wijze geconcretiseerd, waarom zij louter wegens haar profiel van alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen en/of haar langdurige afwezigheid uit Albanië voor de problemen met haar schoonbroer niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Waar verzoekende partij het onredelijk acht dat de commissaris-generaal *"aanneemt dat zij bij haar moeder (overigens verblijvend in Griekenland) en broers terecht zou kunnen bij een terugkeer naar Albanië"* nu *"zij (dit) niet (kon) voor haar vertrek uit Albanië"* en er aldus *"geen reden (is) om te verwachten dat dit nu anders zou zijn"*, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande bevindingen van de commissaris-generaal. Immers blijft onverminderd overeind dat zij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij en haar kinderen bij terugkeer naar Albanië niet op een zelfstandige wijze hun leven kunnen uitbouwen, al dan niet met behulp van de ondersteuning van haar familie en/of de Albanese autoriteiten.

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees (administratief dossier, stuk 7, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT